

Ekteskapet: Borgere av to riker og Ny ekteskapslov

Uttale fra

**Akademi for Kristen Folkeopplysning
om Ny ekteskapslov.**

Januar 2010

Artikkel og pressemelding fra Akademi for Kristen Folkeopplysning:

Under finner du en lengre utredning om den Nye ekteskapsloven. Som en kort oppsummering for pressen uttaler en følgende: Vi har ikke tro for eller våger å anbefale noe annet for unge par som skal gifte seg, enn å inngå en avtale seg i mellom formelt med vitner og tinglyse avtalen. (Den kan gjerne orientere seg etter gammel ekteskapslov) Videre skal paret sørge for en kristen vielse i en sammenheng som arbeider på solid bibelsk grunn og man evt tilhører og som ikke vier under Ny ekteskapslov. (som har frasagt seg vigselfretten) Alt annet vil være å gi aksept i teori og praksis til statens Nye ekteskapslov som er ubibelsk og ukristelig, en lov som gir aksept til sodomi m.m. og Bibelen fordømmer på det sterkeste. Les vår utredning og begrunnelse under. **(De som ønsker denne uttalen til utdeling, kan få kjøpt den for kr. 25,-**

Adr.: AKF/Krossen Media Pb. 196 4734 Evje tlf.: 379-31053)

* * *

Artikkel

Vi har fått en ny ekteskapslov som ikke lenger opererer med at ekteskapet består av en kvinne og en mann, men bruker tankene fra "likestillingsloven" som prof. Danbolt advarte mot på det skarpeste på Geilomøtet i januar 1978. Der sier han at likestillingsbegrepet: "er et **ideologisk** begrep som har fått sitt innhold fra det **kjønnsrollemønster man tenker ut fra**. Prop. taler om "**det nye kjønnsrollemønster**" som skal gjennomføres i motsetning til det gamle."

Selv begynte sekretæren i AKF i januar 1978 å advare mot samme lov og en rekke familielover etter innbydelse til Agder Bondekvinne lag sitt fylkesårsmøte. Foredraget het "Nå må vi våkne. Familien, staten og nye lover" og fikk kraftig støtte av mange bl.a. Øivind Andersen som tydeligvis hadde forstått mer enn de fleste. Nå sier Ny ekteskapslov i § 1; "To personer av motsatt eller samme kjønn kan inngå ekteskap". Dette er selvsagt i strid med Bibelen, Grunnlovens (Gr.l.) § 2 og 112 og Internasjonale Menneskeretter. I tillegg er det i strid med Gr.l. § 97 som setter forbud mot å gi lover tilbakevirkende kraft som denne loven gjør ved å innordne alle tidligere ekteskap under den nye loven. Nå er altså "nytt kjønnsrollemønster" her i all sin heslighet. Man undres med en kronikør i Dagen nylig **om det virkelig har gått opp for folk hva som har skjedd?** Men når en ser tilbake på de 30 årene som har gått, tror en det er rett å tale om "søvnens time." Men dette opprøret går langt tilbake i vår historie.

Og når en ser de forskjellige løsningsforslag fra kristent hold – som kommer fram for å redde kirken og organisasjonene – så vitner det om at man tenker mer på å redde institusjonene – enn menneskene (ekteparene) som er borgere også av samfunnet (det verdslige riket) og underlagt denne loven og blir forvaltet under den – uansett hva man måtte ordne til i "det åndelige riket". **La det være helt klart at dette spørsmålet ikke først og fremst dreier seg om kirken og organisasjonene – de er ikke evighetsvesener, men må etterlates her på jorden. Menneskene – ekteparene og deres barn og barnebarn – er de som kan og skal**

frelses og reddes for evigheten. Og mens de lever her, er de underlagt samfunnets lover – kristne eller ugudelige ulover som evt. må trosses fordi en må lyde Gud mer enn mennesker. Det verdslige regiments betydning i menneskelivet har man tydeligvis liten forståelse for, noe man opplever i mange sammenhenger.

Men la oss gå videre og rydde opp litt i begrepene:

Hva er kirken? Kirken er et usynlig fellesskap av Kristustroende mennesker over hele jorden. Det vil igjen si enkeltmennesker og ektepar som tror på Jesus Kristus. Det primære her er ikke den synlige kirken eller organisasjonen som institusjon, men menneskene som bygger denne kirken. I ekteskapsdebatten som nå bryter inn over oss, er det avgjørende viktig at man tenker klart her og ikke lar seg blende av høyt teologisk svermeri omkring kirken som det sentrale. Alle menneskelige institusjoner er stillaser, og intet av dette blir med til himmelen, men det blir frelste mennesker om de ikke blir ført på avveier i bl.a. dette uhyre farlige spørsmål om ekteskapsinngåelse og sodomi. Vi runder dette av med Kirkens Grunns sitat fra Augustana art 7: "Kirken er forsamlingen av troende mennesker, der evangeliet forkynnes rett og sakramentene forvaltes rettelig." Mot nazimakten innleder de altså med dette og den "evangeliske lutherske" basis for vurderingene.

Splittelse av stat/kirke

som presteskapet m.fl. har kjempet for lenge, er et rent fluktforsøk. Hva munner det ut i? Selvsagt at Gr.l. § 2 blir slettet i bytte med det farlige "kristen humanistisk" (Kristus eller humus, mennesket av jord) – på linje med det man ødela skoleloven med i sin tid. Det dette resulterer i, er at staten – som før var konfesjonsbundet (prof. Robberstad), nå kan kjenne seg helt fri fra kristen forankring. Resultatet blir akkurat som Gerhardsen alltid hevdet: Kristendommen er en privatsak.

Feilen ligger ikke primært i at staten bryter sine forpliktelser på Grunnloven, men at den store flokk av biskoper, proster og prester – samt mange lekforkynnere ikke sier et bibelsk myndig Ord mot djevleskap organisert av staten. Hadde de samlet seg mot de ugudelige lovene allerede i starten og latt handling følge Ord som prestene i 1942 (Kirkens Grunn), da hadde statsmakten måttet bøye av som også de brutale nazistene måtte. Nå sniker man seg unna konfrontasjonene og svikter ekteparene, deres hjem og deres barn og tenker kun på en ting – redde "KIRKEN" men ikke Jesu Kristi SANNE KIRKE.

I Kirkens Grunn finner man følgende formulering om stat/kirke og Gr.l. § 2: "Etter Norges Grunnlov og lover har statens organer en viss styrende makt og ordnende myndighet i kirkens anliggender. Dette betyr ikke at staten skal herske over kirken med ytre makt ut fra sine egne statlige eller politiske hensyn. Statskirkeordningen er utelukkende blitt til fordi staten har sagt at den vil tjene kirkens sak og verne om den kristne tro. Derfor er også de nevnte statsorganer etter Grunnloven forpliktet på skrift og bekjennelse." Men presteskapet har ikke hatt åndskraft nok til å tale fra Ordet og mot denne "gale kusken" og hans ubibelske lover.

Kun Kongen synes å sense alvoret i og med hans protest mot endringer av Gr.l. §§ 2 og 4! Delvis ble han hørt, men det er tydeligvis startet et løp for å umyndiggjøre og fjerne også han som resten av vår frihetsarv.

Nå glir alle institusjonene i begge riker inn i en mer eller mindre forførende virksomhet i forhold til de menneskene – de som Herren vil ha frelst og reddet for evigheten – og dette i noe så fundamentalt for Gud og mennesket som ekteskapet.

Hva er ekteskapet?

Det er en ordening som Gud skapte før Syndefallet. Det er en ordening innstiftet av Gud lenge før noen organisert kirke eller organisasjon ellers ble til. **Ekteparet i seg selv er den første og grunnleggende menighet og samfunn (begge riker) fra Edens have til i dag.** Da Gud hadde skapt mann og kvinne - viste Han dem til hverandre for at de to skulle være ett kjød og være Guds med-skapere og forvaltere i Hans skaperverk etter Hans åpenbarte regler. Nettopp fordi bl.a. 1. Mosebok kp 1-11 er omgjort til myter som en ikke behøver å forstå bokstavelig og ta på alvor – har all denne forvirring, frafall og utskeielser kunnet finne sted, i vår tid. ”Surdeigen” har virket, selvsagt godt hjulpet av darwinismen og andre ismer.

Ekteskapet som det første og grunnleggende rike kunne en sitere en rekke av kirkefedrene på, men la meg bare minne om hva den danske teologen Jørgen Glenthøy skrev etter nasjonal-socialismens grove angrep på ekteskapet. Han peker på den interessante likhet mellom kongekroningsritualer og presteordinasjonsritualer. Så sier han: ”Brudevielsen er i virkeligheten en kroningsseremoni, fordi ekteskapet har grunntrekk felles med et kongerike. I ekteskapet har foreldrene lovgivende og utøvende og dømmende myndighet innenfor hjemmets rammer. Det ser en allerede av skapelsesberetningen 1. Mos. Kp.1., hvor mann og kvinne ble satt som kongepar til å ”herske” over jorden som Guds stattholdere. Å være ektemann og ektehustru er å være innsatt i et kongelig embete. Hvor brudekronen ennå brukes som i Sverige, synliggjøres dette.” Vi bruker kronen også i Setesdal og Hardanger.

Ekteskapet er videre en så opphøyet og mysteriøs stand og forening at Bibelen parallellfører det med Kristus og menigheten. I evigheten finner vi det igjen i Kongesønnens bryllup.

Forskjellige løsnings-/tilpassingsforsøk

La oss innledningsvis presisere at en med dette ikke ønsker å drive polemikk mot konservative troende, men i en så alvorlig sak blir en nødt til å sitere og argumentere ganske direkte. Vi begynner med:

Kr.F.eren Kjell Ingolf Ropstad foreslo for en tid tilbake – etter at valget var over – at man skulle akseptere ekteskapsloven, men at kirken frasa seg vigselfretten. Men dette er selvsagt ingen løsning, men et farlig frafall av to grunner. **For det første** aksepterer man homofilien - som Gud fordømmer – i samfunnet ved å akseptere loven. **Dernest** overlater en til og lar ekteparene vie seg under denne u-loven som ingen sann kristen kan akseptere. Det er etter vår mening uhyre lettbeint og også sjofelt å ikke benytte den offentlige posisjon man har som stortingsrepresentant til ikke å tale fritt og sterkt imot u-loven og kjempe i mot den uten noen sinne å ville gi opp. Sir Winston Churchills hilsen til studentene etter krigen var kun: ”Gi ikke opp!” Hadde han gitt opp de to første årene av krigen, hadde kanskje livene våre i dag vært et mareritt. Ideologisk sett er det ikke stor forskjell mellom det han stod opp i mot og det vi møter: en totalitær statsmakt på farlige veier. Luther talte om ”når kusken blir gal.”

Jan Bygstad skriver i ”Underveis 4-09 under overskriften: ”Ekteskapsloven og den kristne menighet”. Han skriver: ”Problemet for oss som kristen kirke er at vi har vigselfretten.” ”Det store spørsmål er da: Kan vi fortsette denne og vie på statens vegne? Kan vi vie på grunnlag av en lov som er dypt antikristelig? - - uforenelig med vår kristne tro”. Etter vår mening er spørsmålene feil. Det er ikke kirken og dens praksis, ve og vel som er hoved-problemet eller ”det store spørsmål”, **men ”fårene” menneskene som ikke blir tatt vare på, men føres inn i en aksept i teori og praksis av det som er ”dypt antikristelig” og ”uforenlig med vår kristne tro”.**

Bygstad fortsetter med et løsningsforsøk – etter å ha luftet om ”vi ikke bør frasi oss vigslingsretten”. Kanskje løsningen kan gjøres slik som under krigen sier han: ”Brudeparet gikk først til byfogden og fikk borgerlig vigsel, og deretter til kirken og fikk den ”egentlige vigsel”. M.a.o. vigselen i samfunnet og deres samfunnsordning er en ”liksom” ordning – men sånn kan man ikke stille seg til det verdslige riket og dens lovgivning. Det vet flere av oss etter mange år som lovforvaltere og tjenestemenn i det offentlige. ”Med lov skal landet byggjast, og ikkje med u-lov øydast”.

Det er selvsagt ikke løsningen på bakgrunn av det en har sagt før. **Det er menneskene og deres liv som skal være i fokus.** Og det kirke og organisasjonene burde ha gjort for lenge siden, er det prestene gjorde i 1942 å reise seg i tale og praksis mot statsmakten til vern om ekteskapet, hjem og familie og barnet. Bråk ble og blir det, men endog nazimakten bøyd av for dette. Bygstad påpeker at vi står overfor en lovgivning og bak ligger en ”ideologi som er antikristelig” og **at vi står overfor en ”ugudelig stat som er noe ganske annet enn å ha med en kristen øvrighet å gjøre.”**

Det er bra at det sies i klartekst, men som tidligere påpekt, startet dette for mange år siden – og vi har endatil teologer i dag som melder seg i rivegjengen av Gr.l. § 2 – som bl.a. Kirkens Grunn refererer til - og som var en solid sperre mot forandring av Skoleloven i mange år!

Tidligere gen.sek Johan Hallaråker i Indremisjonsforbundet (ImF) har nok et løsningsforsøk under overskriften: ”Ekteskapet er ei samfunnsordning og ikkje ei ”menighetsordning.” Hallaråker er redd for råd som går på å ”bryte med staten” som også er ei gudgitt ordning - selv om det er et ”statleg dramatisk kulturskifte”. Det siste er nå ikke helt korrekt da, for det begynte for over 30 år siden – kanskje ennå lengre tilbake. Men hva med et evt brudd med staten? Til denne ”frykten” om brudd med staten i en så ugudelig sak er det følgende å si: **For det første** er Gud, Gud for begge regimenter, begge riker. **For det andre** avsetter staten seg selv som lovlig myndighet ved å være til frykt for den som gjør det gode. Den skal være til frykt for den onde gerning. (Romerbrevet kp. 13.) Apostelgjerningene kp. 5, 29. **For det tredje** skal den ikke herske over samvittigheten – og jeg tror knapt noen kristen som tenker gjennom saken grundig ut fra Guds Ord vil ha tro for å vie seg inn i en slik ordning. Det kan ende med katastrofer. Og fører man denne argumentasjonen om statslydighet fram til dyrets merke – kommer man virkelig ut å kjøre. En synes han går alt for langt i statslojalitet når han mot slutten sier: ”Tek ein bort staten, er det ikkje lenger kristen ekteskapsforståing”, for den skal altså bestå av ei ”treeining” hvor staten er med.

I Kirkens Grunn leser vi: ”Når de verdslige myndigheter vil gripe inn i det åndelige regiment og ta samvittighetene til fange, hvor Gud alene skal sitte og regjere, da skal man ikke adlyde dem.” (W. A. 12, 334) Dette er en slik konflikt i det verdslige regiment som rammer den enkeltes samvittighet, familien og hjemmet. Om dette sier Kirkens Grunn noe som vi ikke kan sitere direkte her. Men dere finner Kirkens Grunn i sin helhet under.

Nyvalgt gen.sek. i Indremisjonsforbundet Erik Furnes er også inne på temaet i og med at ImF søker vigselsrett og i Dagen 17.12. d.å. begrunner han det med at ”Hvem vi står registrert sammen med er faktisk av underordnet betydning”. Poenget er – som ikke Furnes synes å ha forstått – ”ikke hvem noen står registrert sammen med”, men hvilken lov man har gitt aksept i teori og praksis for sitt ekteskap.”

På oss synes dette å være den samme institusjonstenkningen igjen, som mener at alt er ok bare ekteskapsløftet og liturgien er i samsvar med Bibelen – derfor kan ImF trygt vie innenfor landets ugudelige u-lover. (Bibelen sier mye om det selv om det er lite forkynt) Man tar ikke inn over seg at **Guds RETT er brutt, og ”fårene” som hyrdene skulle vokte, blir villedet, og hyrdene vokter bare institusjonen som ikke har noen evighetsverdi.** En hadde nær

sagt, glem institusjonene om de er aldri så viktige (stillaset) og tenk på ekteparet og at de med ny ekteskapslov må leve under en lov med seg selv og barna som Gud fordømmer: **Gud sier det er galt om det foregår i kirken eller samfunnet – og Gud er Gud for begge regimenter. Og hos byfogden ”hvor Jesus utestenges, der må vi ikke selv gå inn” med ekteskapet vårt.**

Dr juris Helge Johan Thue skriver om vigselføknaden til ImF: ”I en tid da en del kristne trossamfunn er inne i en vurdering av om de skal frasi seg vigselføretten **fordi de ikke vil bistå staten i å virkeliggjøre den nye familielovgivningen**, tilbyr ImF sin bistand. En søknad om vigselføret er **ensbetydende med å gi sin støtte til det nye ekteskapet**. Man kan ikke fortrøste seg med å nekte å vie homofile; ekteskapsinstitusjonen **omfatter dem likevel**. Og vier man bare heterofile, **bringer man dem inn i en institusjon** jeg trodde ImF tok religiøst avstand fra.” (Uthevet av oss) En undres likevel på at Thue kan anbefale det han gjør i det vi nevner under.

Nylig fikk en inn nok et forsøk av en gruppe av høyst merkelig teologisk blanding. Merkelig at man kan sette sammen en slik gruppe hvor bl.a. katolikker er med – de som Luther hadde et kraftig oppgjør med nettopp om munke- /nonneordenen i kamp for ekteskapet og familien. Norges Luther var Hans Nielsen Hauge. Et av hans fundamentale virke i Norge var den kristne familien ut fra ”evangelisk-luthersk” forståelse som i Grunnloven.

De skisserer to løsninger:

1. ”En løsning ville være at brudeparet først blir gift hos en statlig vigselfø. Etter denne sivilrettslige inngåelsen følger så full kirkelig vigselfø. Denne løsningen innebærer at den kirkelige vigselfø ”validerer” det borgerlig inngåtte ekteskap som et kristelig legitimt ekteskap. Brudeparet får på denne måten to vigselføattester, men den kirkelige vil kun ha religiøs og kirkerettslig gyldighet.
2. En annen mulighet er at brudeparet inngår full kirkelig vigselfø uten registrering hos sivile myndigheter. Ekteskapet bæres da av kirkesamfunnets forståelse av ektepaktens mening og forpliktelser. På dette grunnlag utsteder kirkesamfunnet vigselføattest. Forut for vielsen må imidlertid brudeparet ha ordnet sitt ekteskaps økonomiske og juridiske sider gjennom sivilrettslige avtaler dem i mellom.”

Men så konkluderer de: **”I valget mellom de to modeller vil vi anbefale førstnevnte løsning, - ”**

Det underlige er at de anbefaler den første løsningen som altså må medføre aksept av den nye ekteskapsloven fordi man lar seg vie under den i det verdslige riket. Det synes å være samme tankegangen som nevnt over. Man regner ikke ”det verdslige riket” som en virkelighet hvor ting skjer på ”liksom” – selv om det er skapt av Gud, villet av Gud og er et av Hans regiment, riker. Gruppen består av J. Bygstad, B. Flemestad, B. Oftestad, R. Paulsen, Helge J. Thue. Oslo 2.1.2010.

Forsøk på et sant kristent svar.

Først tror en det er rett å bemerke at nå trenger man ro til grundig å gjennomtenke teori og praksis til bunns for begge riker - for dette er virkelig en stor og farlig sak både for den enkelte, den kristne menighet og Norge. En bør gjerne innhente råd omkring dette fra både **ideologisk og juridisk kompetente personer**. Muligens kan en få noen tips fra de som nå arbeider på rettssaken mot staten. **En sak som menneskelig sett burde ha gode muligheter for å vinne fram, fordi loven strir mot gjeldene Grunnlov og internasjonale menneskeretter som Norge har underskrevet. Staten har tapt mange rettssaker for internasjonal domstol.**

Videre bør en komité nedsettes som i 1942 – **men på klar ”evangelisk luthersk” og Grunnlovs basis** - og gå gjennom både de teologiske, de juridiske og de norske historiske sider av saken. Slik at man står på bunnsolid grunn for å følge opp ”fårene” som kommer i konflikten med staten p.g.a. at man vier seg i kirken evt hos organisasjonene og avsetter staten som rett lovgiver og utøvende myndighet på dette området. Prøver staten seg med rettssaker – ja vel – så får vi ta dem – og for all del ikke la ekteparene huses med alene, ett for ett. Det er nå ”ulvens” vis. Vi skal lyde Gud mer enn mennesker!

Så tror jeg det er både tjenlig og rett å sitere noe fra Den Norske Kirkes oppgjør med nasjonal-sosialismen (også et totalitært ideologisystem) i 1942 – da nesten alle prester leste opp **”Kirkens Grunn”** fra prekestolene og nedla den statlige del av sine embeter. Våre statsmakter burde få smake samme medisin – om ikke annet enn fra et solid mindretall eller i beste fall et godt flertall i presteskap og av forkynnere.

Vi siterer noen korte utdrag. Hele Kirkens Grunn kan du lese under:

1. Det skrives om kirkens og statens plikt og så fortsetter de: ”For om staten vil tvinge og binde sjelene i overbevisningens saker, da kommer derav ikke annet enn samvittighetsnød, urett og forfølgelse. Da blir Guds ord aktuell: at hvor staten skiller lag med retten, **der blir staten ikke Guds redskap, men en demonisk makt.** (Luk. 4,6 – Åp. 12-13) Av dette følger den rette lydighet som den kristne skal vise overfor staten, **men også grenser for den lydighet.”** (Se Rom 13,3 som kjennetegn)
2. Kirken må ta stilling til ”de tilfeller da **der blir reist totalitære krav på å herske over samvittighetene og når man vil nekte retten til å prøve alt på Guds ord etter den kristne samvittighet.”** Ekteskapsloven strir mot Guds Ord og den kristne samvittighet. **Slik en institusjon vil og kan en ikke innlemmes i.**
3. ”Dersom altså **øvrigheten blir til redsel for sjelene når det følger Guds vei, da er den ikke lenger en øvrighet etter Guds vilje, og da er det kirkens plikt for Gud og mennesker å la en slik øvrighet høre sannhets ord.** Som skriften sier: ”Menneskesønn, jeg har satt deg til vekter, og når du hører et ord fra min munn, skal du advare dem.” (Esek3,17 fg.)

Du og du om det hadde blitt talt slik muntlig, skriftlig og i praktisk handling før – samme om man ville eller ikke ville høre.

Kirkens Grunn skriver mye godt om slike situasjoner, men så var det også en betydelig kristen teolog og tenker som i hovedsak skrev: Olav Valen-Sendstad. (Se artikkel om dette på www.Kommentar-Avisa.no)

Ekteskapet må ordnes på andre måter. Man kan utforme en skriftlig avtale mellom ektefellene med nødvendige vitner og tinglyse avtalen – og så kan man vies i det kirkesamfunn som er rettlærende og som man har tillit til. Da avsetter man staten for en kristens vedkommende på dette området, men det er også rett etter Skriften. (Romerbrevet 13). En skal lyde Gud mer enn menneskers påbud og lover. Vi som er viet etter gammel lov, bør melde fra til staten at vi ber oss registrert under den gamle loven (se forslag under) – eller vi venter til rettssaken er over og vi ser om staten må bøye av fra den grove u-lov og u-rett stridende mot Guds vilje.

AKFs endelige konklusjon og anbefaling:

Vi i AKF ser foreløpig altså ingen annen ordning som er bibelsk holdbar enn at ekteparene underskriver en avtale seg i mellom med vitner og tinglyser den – og så inngår ekteskap for Guds åsyn i den sammenheng de har tro for å inngå ekteskap i.

For styret i Akademi for Kristen Folkeopplysning

Tidligere prost Stein Henriksen
Formann

Jørgen Høgetveit
Sek.

Kilder:

- Bibelen av 1930
- Kirkens Grunn en uttale mot nasjonal-sosialismen i Norge i 1942.
- Prof. Erling Danbolt på Geilomøtet 1978 om Likestillingsloven
- Jørgen Høgetveits foredrag "Nå må vi våkne. Familien, staten og nye lover."
- Foredrag på Agder Bondekvinnelags årsmøte januar 1978.
- "Brudevielsesritualet og dets retsteologiske konsekvenser" av cand theol Jørgen Glenthøj, Danmark.

Forslag til tekst til Folkeregisteret og Justisdepartementet
vedrørende ens eget ekteskap:

Folkeregisteret:

”Vi vil med dette gjøre oppmerksom på at vi ikke samtykker til at den lovendringen i ekteskapsloven som fant sted nyttårsaftnen 31.12.2008 kl. 24,00 skal gjelde for vårt ekteskap. Vi har giftet oss etter den gamle loven og vil beholde den.”

Justisdepartementet:

”Vi vil med dette gjøre oppmerksom på at vi ikke samtykker til at den lovendringen i ekteskapsloven som fant sted nyttårsaftnen 31.12.2008 kl. 24,00, skal gjelde for vårt ekteskap. - - Vi vil med dette be om informasjon om vårt nåværende ekteskap fremdeles er gyldig etter at den nye ekteskapsloven trådte i kraft 1.1.09. Vi brukte ikke denne loven da vi giftet oss, og vil understreke at vårt samtykke til ekteskap nå ikke lenger strekker til. Den helt avgjørende forutsetning for et gyldig ekteskap er at det er basert på frivillighet og samtykke, jfr. Ekteskapsloven § 1. a. Gml. Ordning.”

Brevene må være undertegnet med fullt navn, kjønn og fødselsnr.

Ps.: Ny ekteskapslov er gitt tilbakevirkende kraft stikk i strid med Gr.l. § 97: ”Ingen Lov maa gives tilbagevirkende Kraft.”

KIRKENS GRUNN

1. Innledning

En bekjennelse og en erklæring.

Den stilling Den norske Kirke nå er kommet i, tvinger kirkens folk til klart å legge frem sin bekjennelse og erklæring i det som gjelder kirkens grunn.

Meget er allerede sagt i Biskopenes brev til menigheter og prester i det siste år, senest i rundskrivet om *Kirkens orden* og i brevet om *Barneoppdragelsen* (14. febr. 1942), samt i de to teologiske fakulteters sakkyndige uttalelse av 24. og 27. februar. Vi viser også til hyrdebrevet i februar ifjor, et skrift som fikk tilslutning fra alle landsomfattende kristelige organisasjoner og frie kirkesamfund i Norge og derved ble en felles bekjennelse.

Det som i dag er særlig maktpåliggende blir nedenfor sammenstillet i 6 hovedavsnitt om vår bekjennelse på kirkens grunn.

I. Om Guds ords frihet og vår forpliktelse på ordet.

Vi bekjenner

at den Hellige skrift er eneste grunnlag og rettesnor for kristelig lære og liv, og vi er av hjertet overbevist om at den evangelisk-lutherske bekjennelse er den sanne og rette veileder i troens sak.

Vi erklærer derfor at det er vår høyeste plikt mot Gud og mot mennesker uavkortet og uforferdet å forkynne alt Guds ord til tuktt og til trøst, alt Guds råd til liv og til frelse, uten hensyn til hvem det måtte mishage. Her står vi under Guds befaling.

Kirkens tjenere kan derfor ikke utenom kirkens orden motta direktiver for, hvordan Guds ord skal forkynnes i en aktuell situasjon. Den frie forkynnelse av evangeliet skal være et Guds salt i alt folkets liv.

Ingen jordisk makt eller myndighet kan heller sette ukirkelige vilkår for adgangen til å få utføre kristelig arbeid eller få gjøre tjeneste som forkynner. Det skjærer like inn til margen for Guds ords frie liv når slikt skjer. Se skrivelsen fra Kirkedepartementet av 10. februar 1942, der det heter: "Hvor kirke og organisasjon *anerkjenner NS og nyordningen* . . . vil det ikke fra partiets side bli lagt hindringer i veien for kristelig arbeid . . .", eller den offentlig uttalelse fra departementets ekspedisjonssjef 1. desember 1941, hvoretter prestenes stilling til de politisk-verdslige spørsmål skal være avgjørende for om de blir gitt embete i evangeliets norske kirke. Vi bekjenner oss til Guds ords frihet og til vår forpliktelse på dette ord.

II. Om kirken og ordinasjonen.

Vi bekjenner:

Kirken er forsamlingen av troende mennesker, der evangeliet forkynnes rett og sakramentene forvaltes rettelig (Augustana art. 7.) Vår Herre og frelser har selv grunnlagt sin kirke og den kan aldri bli noen jordisk makthavers organ. Kirken har Kristus til herre. Den kristne menighet skal fritt kunne samles i Guds hus, og ingen kan med rette hindre den i dette.

Med bibel og bekjennelse hevder vi at i sin kirke har Kristus selv innsatt tjenere med særskilt kall - evangelister, lærere, prester. På apostolisk vis har kirken sin orden for disse tjeneres innvielse til gjerningen. (Ef.4,11 - 1.Kor.12,28 - Ap.gj.13,2)

Ordinasjonen i vår norske kirke gjennom 900 år er en i skriften hjemlet og anordnet innvielse. Den er et selvstendig og uoppgivelig ledd i en rett kaldelse til tjeneste i kirken. Denne åndelige myndighetsakt utøves av kirkens tilsynsmann som dertil selv har fått kirkens kall, fullmakt og innvielse, og den hellige handling utføres i gudstjenesten under bønn og håndspåleggelse. Etter sin art er ordinasjonen et *kall for livet* til å utføre Guds gjerning i menigheten så langt evner og krefter rekker. Tjenestens hellige kallsplikt kan nokk brytes ved personlig svikt, utroskap eller annen synd. Men den hellige dom i så alvorlige ting skal skje under iakttagelse av de åndens og rettens lover som alene kan trygge den enkelte mot urett og kirken mot uverdige tjenere.

Det er derfor utålelig for kirken at noen makthaver ut fra politisk-verdslige hensyn berøver en ordinert mann ikke alene hans embete, men også hans oppdrag og tjeneste med ord og sakrament og fratrar ham retten til å bære den prestedrakt som er kirkens egen. Når ordinasjonens rett og plikt vilkårlig berøves kirkens menn, da kjennes det av kirken som et hogg inn mot alteret. Vi bekjenner oss til menighetens klippe, Jesus Kristus, og til den bibelske innvielses uavhengighet og rett i forhold til alle utenforliggende hensyn. Hver prest må være tro mot sitt presteløfte og i dette lyde Gud mer enn mennesker.

III. Om den hellige samhörighet i kirken.

Vi bekjenner:

I kirken, som i Skriften kalles Kristi legeme, er det mange tjenester og arbeidsgrener. Med Korinterbrevets ord: "Legemet har mange lemmer og er dog ett legeme." - "Om ett lem lider, da lider alle lemmer med." (1.Kor.12) Dette uttrykker for alle tider de kristnes samhörighet i liv og i lidelse.

Til kirkens legeme i Norge hører ikke bare ordets tjenere - legmenn og teologisk utdannede - men alle som hver i sitt kall arbeider etter Guds vilje. Om verdslige makter bryter inn og vil ramme livsgrunlaget for den kristne skole, det kristne hjem, den kristne frivillige virksomhet eller det kristne sosiale hjelpearbeid, da rammer alt dette samtidig den hele kirke og hvert av dens lemmer.

Hvis noen - og det uten at retten kan påkalles - blir forfulgt og plaget for sin overbevisnings skyld, da er kirken samvittighetenes vokter og må stå sammen med de forfulgte. Vi ber i vår kirkebønn: "Vær deres styrke som lider trengsel for rettferdighets skyld."

En sann evangelisk kirke må derfor gå imot alt voldelig samvittighetspress, og kan ikke la det være seg uvedkommende når enkelte lemmer og tjenere tilfeldig plukkes ut og får lide for det som hans feller etter prøvet overbevisning står samstemt om. Ved slikt såres Kristi legeme og der syndes mot den hellige samhörighet.

Vi bekjenner oss til fellesskapet av alle kirkens og Jesus Kristi lemmer.

IV. Om foreldrenes og kirkens rett og plikt i barneoppdragelsen.

Vi erklærer:

Hver kristen far og mor har plikt og rett til å oppdra sine barn i kirkens tro til et kristent liv. Guds ord sier: "Du skal elske Herren, din Gud, av alt ditt hjerte og all din sjel og all din makt. Disse ord skal du gjemme i ditt hjerte og du skal innprente dem i dine barn." (5.Mos.6,5). Til barna sier skriften: "Vær lydige mot eders foreldre i Herren, for dette er rett." (Ef.6). På dette bibelske grunnlag lyder Norges grunnlov, §2: Den evangelisk-lutherske religion forbliver statens offentlige religion. De innvånere som bekjenner seg til den, er pliktige til å opdra sine barn i samme.

Ved dåpen har kirken tatt imot foreldrenes *ja* til at de vil følge denne forpliktelse. Under håndspåleggelse på barnets hode uttaler presten ved dåpen at det er "den allmechtige Gud, vår Herre Jesu Kristi far, som har gjort deg til sitt barn og tatt deg inn i sin troende menighet." Derfor er barnets kristne oppdragelse *den hele kirkes sak*, sammen med den kristne skole og det kristne hjem.

Kirken ville sviktet sin forpliktelse på det kristne opdrageransvar om den rolig så på at en verdslig øvrighet organiserer en moralsk barne- og folkeoppdragelse, uavhengig av kristent syn. Foreldre og lærere må ikke søkes drevet til i strid med sin samvittighet å utlevere barna til oppdragere som vil "revolusjonere deres sinn" og innføre dem i en "ny livsanskuelse" som kjennes fremmed i forhold til kristendommen.

V. Om de kristnes og kirkens rette forhold til øvrigheten.

Vi erklærer:

Vår kirkes bekjennelse gjør klar forskjell på de to ordninger eller regimenter: den verdslige stat og den åndelige kirke. Det er Guds vilje at disse to slags regimenter ikke skal blandes opp i hverandre. Begge skal - hver på sin måte - tjene Gud i folket.

De har hvert sitt tydelige kall fra Gud.

Det er *kirkens* kall å forvalte de evige goder, og la Guds ords lys falle over alle menneskelige forhold.

Om *statens* kall uttaler vår bekjennelse at staten har ikke noe med sjelene å gjøre, men skal "verge legemene og de legemlige ting *mot åpenbar urett* og holde menneskene i tømme for å opprettholde borgerlig *rettferd og fred*. (Augustana art. 28).

Derfor bekjenner vi at det er synd mot Gud, som er alle ordningers Herre og Over-øvrighet, om det ene slags regimente søker å opkaste seg til herre over det annet. - Kirken har ikke noe med å være herre over staten i timelige ting. Dette ville være brudd på Guds ordninger. - På samme måte er det synd mot Gud om staten gir seg til å tyrannisere sjelene og vil bestemme hva de skal tro, mene og kjenne som samvittighetsplikt. For om staten vil tvinge og binde sjelene i overbevisningens saker, da kommer derav ikke annet enn samvittighetsnød, urett og forfølgelse. Da blir dommen i Guds ord aktuell: at hvor statens makt skiller lag med retten, der blir staten ikke Guds redskap, men en demonisk makt. (Luk.4,6 - Åp.12-13). Av dette følger den rette lydighet som den kristne skal vise overfor staten, men også grensene for denne lydighet. En rett øvrighet er en Guds nåde og gave og vi erklærer med apostelen at vi *for samvittighetens skyld* plikter å lyde en slik øvrighet i alle timelige ting. Men de ord: *for samvittighetens skyld* betyr at det er *for Guds skyld* vi lyder øvrigheten og at vi derfor skal lyde Gud mere enn mennesker. - Apostelen klargjør hva den rette øvrighet skal kjennes på. Den rette øvrighet kjennes på at *den ikke er til redsel for den gode gjerning*, men for den onde gjerning. (Rom.13,3).

Dersom altså øvrigheten blir til redsel for sjelene når de følger Guds vei, da er den ikke lenger en øvrighet etter Guds vilje, og da er det kirkens plikt for Gud og mennesker å la en slik øvrighet høre sannhetens ord. Som skriften sier: "Menneskesønn, jeg har satt deg til vokter, og når du hører et ord av min munn, skal du advare dem". (Esek.3,17fg.)

Videre gjelder for kirken Luthers ord: "Den verdslige øvrighet skal ikke herske over samvittighetene". "Når de verdslige myndigheter vil gripe inn i det åndelige regimente og ta samvittighetene til fange, hvor Gud alene vil sitte og regjere, da skal man ikke adlyde dem". (se W.A. 12,334.)

På grunnlag av skrift og bekjennelse må kirken derfor ta stilling til de tilfeller da der blir reist totalitære krav på å herske også over samvittighetene og når man vil nekte retten til å prøve alt på Guds ords grunn etter den kristne samvittighet. - Derfor er det for kirken i strid med Guds befaling, når det blir hevdet at den verdslige makt skal ha "den *høyeste* øvrighet og den *største* rett over hver enkelt borger" (Kirkedepartementets skriv av 17. februar 1942) på den måte at samvittighetene ikke har adgang til å bedømme lydighetsplikten mot den verdslig øvrighet på Guds ord (se Minister Lundes artikkel 16. mars 1942).

Vi bekjenner oss til den lydighet som bibelen krever i alle timelige ting overfor øvrigheten.

VI. Om statskirken.

Vi erklærer:

Etter Norges grunnlov og lover har statens organer en viss styrende og ordnende myndighet i kirkens anliggender. Dette betyr ikke at staten skal herske over kirken med ytre makt ut fra sin egne statlige eller politiske hensyn. Statskirkeordningen er utelukkende blitt til fordi staten har sagt at den vil tjene kirkens sak og verne om den kristne tro. Derfor er også de nevnte statsorganer etter grunnloven forpliktet på skrift og bekjennelse. Kirken må derfor kjenne dyp uro når en mann som skal utøve kirkeadministrasjon offentlig uttaler: "Det er riktig nokk at denne verdens ting styres av Forsynet eller en *skjebne*" (Ministerpresident Quislings tale nyttårsaften, se Aftenposten for 2. jan.) Bare når statens organer virker til beste for evangeliets

rette forkynnelse og til menighetens oppbyggelse, kan den rettsgyldig utøve sin del av styremyndigheten i kirkeadministrasjonen.

Men om vår kirke slik er forbundet med staten, er den likefullt som Jesu Kristi kirke i alle Guds saker suveren og åndelig fri. Staten kan aldri bli kirke. I sin kirkeadministrasjon må den samvirke med kirkens organer og være tro mot kirkens karakter av bekjennende kirke. Også i det økonomiske gjelder dette. Under timelighetens kår må også timelige midler nyttes til fremme av ordets forkynnelse og menighetens oppbyggelse. Derfor har de kirkelige embeder sin avlønning og menighetene sine kirkehus. Den eiendom og de verdier som kirken har, tilhører ikke staten. De tilhører den kontinuerlig virkende kristne kirke i folket. Kirkens midler og eiendom skal tjen evangeliet og menighetens sak og intet annet. - Statens organer er *forvaltere* av en stor del av disse verdier. Men om en forvalter spørres det om han er tro.

Vi fastholder Jesu Kristi kirke i dens åndelig frihet også under et samfunnsstyre som ordner og verner kirken etter Guds ord og bekjennelsen.

Konklusjon

I en sum:

Det som er hendt i Norge etter 25. september 1940 og særlig etter 1. februar 1942 og som foreligger som begivenheter og aktstykker, har tvunget oss til å legge frem denne vår bekjennelse om kirkens grunn.

Så lenge de nevnte forhold består og føres videre ved nye inngrep, må kirken og dens tjenere leve og handle etter sin forpliktelse på Guds ord og sin bekjennelse, og ta alle de følger som det måtte få.

Den evangelisk- lutherske kirke er i dag, som den har vært for slektene før oss, vårt åndelige fedreland i Norge.